

tæt ved Siden af hverandre, saaledes rundt omkring i Cirkelen, at de staae med den stumpe Ende paa Bunden og med Spidsen iveiret; man stroer derpaa Afke igjen, saa at de tomme Mellemrum opfyldes dermed; dernæst opstiller man paa ny i samme Stilling og i samme Orden et nyt Lag af dem, og bliver ved paa denne Maade indtil det sidste Lag lukker sig og Karret er fuldt, hvorpaa man sætter det hen paa et kjøligt, men tørt Sted.

Paa denne Maade ville Eggene i lang Tid vedligeholde en reen og god Smag.

Om Fodring med hele Kartofler og Runkelroer.*)

”Der gives” — siger Herr Hopstock — ”vel endnu kun faa Uolsbrug, hvori man til Faar og Koer opfodrer Kartofler og Runkelroer hele. De fleste Landmænd blande dem, enten raae eller kogte, og efter at de ere sønderstampede eller skaarne smaat paa den bekjendte Maskine, med Hakkelsen eller Uvnefoderet.”

”Samtlige disse Maader at fodre paa have meget imod sig. I Særdeleshed udsoger Hornkvæget, naar man forelægger det dette blandede Foder,

*) Af Gamme.

omhyggeligt de Stykker af Kunkelroer eller Kartoffler, som findes deriblandt, og roder tillige alt Foder i Krybben saalænge omkring, indtil der ikke er mere tilbage, og tager derpaa kun ugjerne fat paa det øvrige Foder, der er blevet varmt ved den idelige Benden og Besnusen. Heller ikke ynede Faarene disse Rodfrugter saa meget, naar de ere ituskaarne, som naar de ere hele. Især tabe Kartofflerne sig strax, naar de have ligget et Kvarteers Tid ituskaarne og ikke strax ere blevne lagte for Qvæget. De blive blaa og fugtige, og man seer tydeligt, at Faarene ikke med nogen Begjærlighed æde dem."

"Allerede i flere Aar har jeg givet Koerne den Qvantitet af Kunkelroer, som de daglig skulle have, til Middagsfoder i hele Stykker, saaledes som de ere voxede, og naar de have fortæret dem, hvilket skeer med den største Appetit, bliver der lagt noget Straa for dem. Til Morgen- og Aftenfoder faae de Hækkelse med en Paagydning af opløste Oliefæger, hvilket de ligeledes fortære med stor Begjærlighed, da de vide, at der ikke dennegang vante de dem endnu fjærere Kunkelroer."

"Den, som har vant sit Qvæg til denne Fodringsmaade, vil snart erfare, hvor nem og fordelagtig den er, og derved faae den fjær. Man behøver ikke at frygte for, at Dyrene kunne tage Skade i Tænderne deraf, eller at Stykker af Fodret kunne blive siddende i Halsen; det Sidste er meget sjældent; en eneste Gang er det hændt en af mine

Koer med Kartofler, og man kan da let komme Dyrret til Hjælp.”

”Men nødvendigt er det, at man dyrker en god Sort Runkelroer; i Særdeleshed de lange hvide, de gule eller de udvendig lyserrøde og indvendig hvide. Alle runde Sorter ere mindre brugbare hertil, og have desuden ei de nærende Kræfter som hine. — Ogsaa Faarene gives Koer og Kartofler paa samme Maade. Man maa kun iagttage, at hverken Qvæg eller Faar gives slikt Foder, naar de allerede have naaet den høieste Alder, hvori Fortænderne ganske eller for største Delen mangle.”*)

*) Et nyt Beviis paa hvorledes Nutiden simplificerer det Tidligere. En Tidlang tog Tyndet i Betænkning, som Leopold fortæller, overhovedet at give Qvæget Kartofler, fordi man frygtede for, at det vilde æde sig ihjel. Derefter raadede man, at give det med den største Forsigtighed, blandet med andet Foder, som Hakkelse eller Kvefoder. Imidlertid lærte man ogsaa at undvære Kjælberen og at lade Kartoflerne overvintre i den frie Luft, ligesom man og blev bekendt med den hensigtsmæssige Fremgangsmaade ved at bevare dem mod Frost. Endelig begynder man nu ogsaa, uden videre Omstændigheder at fodre med hele Kartofler og Koer, medens man i England for længe siden har brugt at opfodre dem saaledes paa selve Ageren, hvor de vorede. De hvide Koer, Englands Tunnips, lader man Faarene selv tage op af Jorden. Desuden